

Het borstbeeld van Nietzsche

Christian Deterink

De wereld drong zich ongewild aan me op, als een ongenode en buitengemeen volhoudende gast. Ik probeerde tegen te sribbelen en haar met alle macht buiten te houden. Ik wilde me ervan afwenden om me opnieuw te kunnen wentelen in de heerlijke leegte van het niets. Maar natuurlijk was ik weerloos en moest ik me gewonnen geven. Ik keerde terug naar de realiteit van de echte wereld, alsof ik na een heerlijke duikpartij terug moest keren naar de wateroppervlakte. Het was bepaald een onbarmhartige terugkeer. Het licht dat mijn nog grotendeels gesloten ogen binnenviel leek verzengend fel en het lawaai dat ik hoorde leek onmenselijk luid en mijn trommelvliezen te scheuren.

"Waar ben ik?", hoorde ik mezelf, schor fluisterend, die zo clichématige vraag stellen. Toch was het de enige vraag die op dit moment leek te tellen. Een unheimisch gevoel had me inmiddels al van me meester gemaakt en ik wist heel zeker dat er iets ontzettend niet klopte. Een vreselijk besef bewoog zich aan de grenzen van mijn weten. Ik probeerde me iets op te richten en opende mijn toegeknepen oogleden iets meer. Een kloppende hoofdpijn deed me naar adem snakken en ik kreunde luid.

Ik lag op het bed, constateerde ik. Gewoon op mijn eigen bed in mijn eigen huis. Pardon, ons bed en ons huis, natuurlijk... Dat viel in ieder geval mee: het had veel erger kunnen zijn, een ziekenhuisbed bijvoorbeeld, of nog erger: een vreemd steegje in een slecht deel van de stad. Zo onwaarschijnlijk was dat niet, met de hoeveelheid drugs die ik soms gebruik, moest je op het slechtste voorbereid zijn.

Ik keek speurend de kamer rond, nog steeds mijn ogen tot spleetjes dichtgeknepen. Het onwezenlijke en onheilspellende gevoel had me nog steeds niet verlaten. Toch leek er niets abnormaal, afgezien van het feit misschien dat het licht in de kamer op zijn felst aan was en er knalharde muziek vanuit de woonkamer klonk. En dan was er nog het vreemde feit dat ik nog volledig gekleed was, constateerde ik, terwijl mijn blik over mijn schoenen en spijkerbroek gleden....

Toen stakte de adem in mijn keel. Wat waren dat voor een vlekken op mijn hemd en mijn broek? Ze leken bruinig, als ingedroogde chili-saus. Ik bekeek mezelf beter en zag dat ook mijn handen onder zaten. Toen wist ik het. Bloed. Ik zat onder het bloed!

Met bonzend hart richtte ik me nog verder op en ik gooide mijn benen, die nauwelijks deel leken uit te maken van mijn eigen lijf, als zware ballast van het bed. Uitgeput bleef ik ineengedoken zitten op de rand van het bed, proberend de misselijkheid die me opeens beving de baas te blijven.

Ik wachtte roerloos af tot mijn maag was opgehouden te protesteren en ik het maagzuur had weten weg te slikken. Dat bloed, hoe kwam het daar? Ik bestudeerde mijn handen, alsof daar de sleutel lag voor de vragen die in mijn gepijnigde hoofd rondtolden. Ik bracht de handen omhoog en rook eraan. Ijzerachtig. Bloed, geronnen bloed, zonder twijfel. Mijn god, wat was er gebeurd? Ik probeerde te graven in mijn gefolterde hersenen, die nog steeds aanvoelden alsof ze door een gehaktmolen waren gegaan. Als om mijn geheugen aan het werk te zetten, masseerde ik langzaam mijn slapen. Wat had ik gedaan, waar was ik geweest? Het laatste dat ik me nog herinnerde was dat ik naar Uranita was gereden, mijn Dominicaanse schone. Voor wat intiem contact en een goede wip natuurlijk, om van de coke nog maar te zwijgen... Maar dat voelde als eeuwig geleden...

Ik liet mijn handen zakken en zag vers bloed kleven aan mijn handen. Gealarmeerd tastte ik opnieuw aan mijn hoofd en inderdaad voelde ik een dikke kleverige substantie op mijn hoofd, alsof één van die pesterige neefjes van Mabel, die hier wel eens logeerden, mijn hoofd hadden ingesmeerd met jam. Ik was zelf gewond, besefte ik geschrokken. Het was mijn eigen bloed...!

Gebrekkig als een bejaarde wist ik op te staan. De plotselinge angst gaf me de kracht om moeizaam naar de spiegel boven de wastafel te wankelen. De man die me aankeek vanuit de spiegel kwam me op geen enkele manier bekend voor. Hij zag eruit alsof hij zojuist van een vreselijke beproeving was teruggekeerd, meer dood dan levend. Het meest vielen de gepijnigde ogen op, rooddoorlopen en diep weggezonden in zwarte wallen. Het dikke zwarte haar van de man plakte aan elkaar door het bloed van een wond juist boven het hoofd. De gehavende indruk werd versterkt door de bloederige striemen op zijn gezicht en hals en de bloedbevleete kraag van zijn bloes.

Ik merkte dat ik hijgde, alsof ik in ademnood zat. En toen ik zag dat de man in de spiegel ook hijgde, besefte ik dat hij en ik dezelfde waren. Wanhopig hield me vast aan de randen van de wastafel terwijl in mijn geheugen pijnigde. Wat was er gebeurd? Ik herhaalde de vraag als een mantra.

Tenslotte wist ik de kracht te verzamelen om de wastafel los te laten en me naar de deur te bewegen. Want misschien dat ik in de rest van het appartement antwoorden wel vond... Mabel, bedacht ik opeens, waar is ze? Misschien dat zij dit alles kon verklaren...

Met grote moeite bewoog ik me door de halletje. De schilderij van Keith Haring hing scheef zag ik, en het glas was gebroken. Onder het schilderij lag, tussen de scherven, een schoen, één van die belachelijke stappers van mijn vrouw, op de vloer. Wat was hier gebeurd. Zou er een inbreker zijn geweest?

Ik had inmiddels de deur naar de woonkamer bereikt en had een sterk gevoel dat er zich iets verschrikkelijks aan me zou openbaren in die ruimte. Als om me daar tegen te wapenen haalde ik diep adem voor ik de deur met een bloedbesmeurde vuist open duwde.

Het eerste wat ik zag waren de groteske rode vegen op de muren, alsof diezelfde etterige neefjes ook nog eens het appartement met rode verf te lijf waren gegaan. Maar het was geen verf, besepte ik... Bloed, alweer...

Met heftig kloppend hart en als verdoofd stommelde ik verder de kamer. Het was een chaos. Stoelen en tafels lagen om, boeken waren uit de kasten gerukt en in één van de ramen naar het balkon zat een grote ster. Ik liep naar de stereotoren om dat afschuwelijke lawaai te beëindigen en toen ik het apparaat uitzette viel de stilte zo plotseling in dat die me bijna overweldigde. Ik tolde op mijn benen. Mijn oog viel op de koffietafel, waar de favoriete Chinese wokpak van mijn vrouw dwars door het glazen blad was gevallen. Curieus, dacht ik nog...

En toen viel mijn blik op de verwrongen vorm die half achter de van haar plaats bewogen bank lag. Het kostte meerdere seconden, zo leek het, voor ik besepte dat het een menselijke vorm was, badend in een plas bloed. Het duurde nog een betrekkelijke eeuwigheid langer voor ik Mabel's roze sandalen herkende.

Nee, dacht ik, niet... mijn vrouw... Zo snel ik kon ging ik ernaar toe, maar toen ik bij haar neerknielde wist ik het al, Mabel! Hoewel haar hele hoofd en lijf bedekt was met bloed, herkende ik haar meteen. In totale shock nam ik haar bovenlijf in de armen, onderwijl haar naam prevelend, alsof ik waanzinnig was geworden. Ik legde een trillende en bloedbesmeurde vinger op haar halsslagader. Niets. Was ze echt... dood?

Toen ik haar bebloede hoofd, dat slap achterover hing vastpakte, was er weinig ruimte meer voor twijfel. Iets of iemand had haar schedel verbrijzeld. Met afgrijzen moest ik vaststellen ik met mijn hand in haar hersenweefsels tastte.

Snel, maar met alle eerbied die ik kon opbrengen vleide ik haar hoofd weer neer op de met bloed bedekte parketvloer. Momenten lang bleef ik geknield naast haar zitten, met mijn handen in mijn schoot, alsof ik bad, terwijl de gedachten in mijn hoofd heen en weer schoten tussen verdriet en woede, wanhoop en verwarring. Ik voelde afwezig hoe de kniestukken van mijn spijkerbroek zich volzogen met bloed. Vragen raasden door mijn hoofd. Hadden we thuis een inbreker betrapt? Kon het zijn dat hij in een gevecht mijn vrouw had vermoord en mij had verwond voor hij had weten weg te komen? Of had hij haar al vermoord toen ik binnenkwam en was hij toen gevlucht? De vragen sloeg stuk op mijn uitgedoofde hersenen. Om plaats te maken voor plotseling verdriet. Mabel, mijn Mabeltje! Mijn ogen brandden, als om te waarschuwen voor de naderende tranen...

De politie, ik moest de politie bellen, besepte ik opeens verward. Met een nog steeds fel stekende hoofdpijn speurde ik rond op zoek naar een telefoon. Niets... Toen besepte ik dat ik gewoon een mobieltje in mijn broekzak had. Ik stond half op om het ding uit de strakke beknelling van mijn broekzak te krijgen en was opgelucht toen ik zag dat het ding gewoon aan stond. Half opgericht toetste ik met sterk trillende vingers het alarmnummer in, hiermee het ding besmeurend met bloedvlekken.

De stem van een telefoniste. Ik besepte dat ik nu iets moest zeggen. Even leek het alsof mijn stembanden niet meer functioneerden, toen wist ik met moeite uit te brengen, "mijn vrouw... Mabel..."

"Wat is gebeurd met uw vrouw?", klonk de vrouwenstem op een toon alsof ze had te doen met een gevaarlijke psychoot.

"Dood... Ze is dood. Gewoon, doodgeslagen in haar eigen huis." Ik zei het op een toon alsof ik het zelf nog steeds niet geloofde, "Het bloed... Haar hoofd... haar hoofd..." Ik probeerde te beschrijven hoe het is om de hersenen van je vrouw in je hand te hebben, maar kon de woorden niet vinden.

"Oké, meneer", zei de telefoniste op een nadrukkelijker en haastiger toon, alsof ze besepte dat het wel eens een ernstig geval kon zijn, "Als u nu uw naam geeft en het adres waar u zich bevindt dan sturen we zo snel mogelijk politie..."

Ik hapte naar adem, de vraag verwerkend. Tenslotte dreunde ik wezenloos op: "Martijn Medel, Schuylenburgsingel 118c, 3311 AC Dordrecht..."

De telefoniste zei nog iets als antwoord, maar het was niet meer van belang. Mijn arm zakte weg, waardoor het mobieltje uit mijn hand op de vloer viel, alsof het ding opeens te zwaar was om nog vast te houden.

Ik leunde achterover tegen de achterkant van de bank en keek naar haar roerloze lijk, alsof ik daar antwoorden kon krijgen voor al mijn vragen. Mabel, dacht ik, arme arme Mabel... Mijn blik viel op het borstbeeld van Nietzsche die naast haar op de vloer lag, kapot en, zoals de hele wereld leek het wel, besmeurd met bloed. Hiermee was ze op haar hoofd geslagen, besepte ik opeens, dat beeld dat ik ooit in Weimar gekocht had en dat ze altijd zo vreselijk had gevonden! Hoe ironisch... Hoe wist ik dat eigenlijk zo zeker, bedacht ik me opeens. Was ik er getuige van geweest dat ze vermoord werd?

De vraag kwelde me en ik wendde mijn blik van Nietzsche af, alsof het een verschrikkelijk geheim bewaarde. Ik probeerde weer aan die inbreker te denken. Wat was er van waarde in dit huis? Wat zou hij zeker meegenomen hebben? De twee antieke Indiase Boeddhabeelden van Mabel natuurlijk, schoot door mijn hoofd, die waren een klein fortuin waard. Ik werkte me omhoog en zag dat de vitrinekast, op een lange scheur in het glas, nog goeddeels ongevend was. De twee Boeddha's stonden er schijnbaar onaangeroerd bij, en leken me met wetende glimlachen aan te staren.

Verdomme! Dit klopte niet. Elke inbreker zou die dingen meegenomen hebben. Ook als hij het niet wist, ze zagen er onmiskenbaar duur uit. Opnieuw was het alsof een verschrikkelijk besef tegen de oppervlakte aandrukte.

De politie, moesten ze er niet eens zijn, dacht ik, terwijl ik weer neerviel op de grond. Ik wilde opeens weg hier, weg uit deze ellende. Ik verlangde er hevig naar het bloed en vuil van me af te wassen. En God, wat kon ik een snuifje coke goed gebruiken. En de troost van Uranita...

Mijn nietsziende blik was gevallen op de koffietafel, waar de wok door was gevallen. Die wok, bedacht ik opeens, hoe was die hier verzeild? Hij was schoon ongebruikt, hoe was die dan in de woonkamer terecht gekomen? Het klopte niet! Op mijn handen en voeten kroop ik naar de koffietafel toe en pakte het zware gietijzeren geval van de grond. Een bloedvlek, aan de

onderkant. Alsof het als slagwapen was gebruikt... Alsof, bedacht ik bij ingeving, Mabel het had gebruikt om zich mee te verdedigen en er haar belager mee had geraakt...

Opeens trok er een zwarte vlek voor mijn ogen en ik legde een hand op mijn hoofd. Ik hijgde naar adem en liet de wok krachteloos uit mijn handen glijden. Voor de tweede keer sloeg die door het, nu al grotendeels geruïneerde, glazen blad van de koffietafel. Die wok, ze had het inderdaad gebruikt ter verdediging, maar niet tegen een inbreker...

Terwijl ik als een zoutzak tegen de bank zakte zette het verschrikkelijke besef zich vast in mijn hoofd. Ik was die dag inderdaad naar Uranita geweest, herinnerde ik me nu. We hadden gevreeën en hierna, naakt naast elkaar in bed liggend, gefilosofeerd over de toekomst van mijn huwelijk met Mabel. Of beter gezegd, het gebrek aan... We hadden samen coke of zoiets gebruikt, sterk spul dat Uranita had gekregen van een nieuwe dealer.

Hierna, naar huis, om snel even schone kleren te halen. Ik was in een roes, met een kop die tolde van die vreemde nieuwe shit in mijn lijf. Vanaf daar werd het een waas. Ik herinnerde me nog dat Mabel tegen me uitvaarde toen ik thuis kwam. Verwijten, woede, tranen. Ik was niet in de stemming geweest, niet met dat spul in mijn lijf, dat voelbaar door mijn aderen brandde. Dat was het moment geweest dat haar schoen het glas van de Haring had verbrijzeld. Mijn Keith Haring! Ik was boos op mijn schreden omgekeerd, met een vaag soort gegons in mijn hoofd, alsof er een nest bijen in mijn hoofd zat. Ik schold haar uit en zij schold terug.

Tenslotte kon ik haar gekrijs niet meer verdragen en sloeg haar hard tegen de grond. Ik was al weer half omgedraaid, alsof het pleit al was beslecht, toen ze me aanvloog en me hysterisch met haar nagels had bewerkt. Beide over de rooie waren we een verbeterd gevecht aangegaan, waarbij het interieur het moesten ontgelden. Vreemd genoeg was de stereo-toren opeens gaan loeien, alsof die zich schaamde voor alle herrie en het wilde overstemmen. De muziek had het moment, samen met de drugs, tot een bijna surreële ervaring gemaakt, bijna alsof ik in een wilde choreografie tegen mezelf vocht...

En toen kwam die wok, die ze tegen mijn hoofd zwiepte. Woedend had ik het ding uit haar handen getrokken en weggegooid. Dat moet ongeveer geweest zijn dat ik het borstbeeld van Nietzsche had gepakt... Opeens stond het beeld op mijn netvlies van het in doodsangst verkerende gezicht van Mabel, vlak voor ik had toegeslagen... Dat opgedroogde bloed op mijn overhemd en broek was toch niet van mezelf, besepte ik opeens...

Na de derde slag had ik het borstbeeld uit mijn hand laten vallen. Stervend was Mabel nog van me weggekropen, haar bebloede handen klauwend omhoog langs de muur, op zoek naar hulp die er niet was. Het had niet lang geduurd voor ze roerloos ineen was gezakt...

Ik schrok op uit mijn gedachten door een steeds terugkerend geluid. Een bel besepte ik, de deurbel. Dat moest de politie zijn! Net toen ik aanstalten maakte op te staan, klonk er een hard krakend geluid vanuit de hal. In een oogwenk stormden drie mannen de woonkamer binnen, gekleed in wat leek op een militaire uitrusting, maar dan helemaal blauw. Ze hadden zelfs kogelvrije vesten aan, merkte ik verwonderd. Hun pistolen bewogen zich schichtig door de

ruimte, alsof het zelfstandige levende wezens waren, tot ze uiteindelijk alledrie tot rust kwamen en op mij gericht bleven.

"Bent u Martijn Medel?", vroeg één van de drie.

Ik knikte wezenloos, totaal overweldigd door hun spectaculaire opkomst. Eén van de drie mannen wees naar Mabel achter me. De man die me de vraag had gesteld knikte en vroeg:

"Wat is er gebeurd? Wie heeft dit gedaan?"

Ik glimlachte lichtjes en schudde mijn hoofd. Wat kon ik zeggen? Net op het moment dat de agenten blijkbaar geen antwoord meer verwachtten en zich alweer omdraaiden, bracht ik iets uit. Slechts één woordje: "Ik."

De mannen richtten hun blik weer op mij.

"Wat zei u?"

"Ik...", herhaalde ik, "Ik heb haar vermoord."